

Rozjímanie na piatok 19. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 19. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:

manželstvo, obraz Božej lásky;
celibát, povolanie odovzdávať
nadprirodzený život; milovať
bez túžby vlastniť.

NIEKTORÍ FARIZEJI, ktorí chceli
pokúšať Ježiša, prišli k nemu a pýtali
sa ho: „Smie človek prepustiť svoju
manželku z akejkoľvek príčiny?“ (Mt
19, 3). Po tejto otázke Kristus
pripomenul, že sám Boh je pôvodcom
manželstva, a vysvetlil jeho

nerozlučiteľnosť: „Nečítali ste, že Stvoriteľ *ich* od počiatku *ako muža a ženu stvoril* a povedal: „*Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele?*“ A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje. Povedali mu: Prečo potom Mojžiš rozkázal *dať priepustný list a prepustiť?*“ (Mt 19, 4-6).

Manželstvo nie je len spoločenská udalosť alebo formalita. Vzájomná láska medzi mužom a ženou je obrazom absolútnej lásky, ktorou nás miluje Boh. „A táto láska, ktorú Boh požehnáva, je určená, aby bola plodná a aby sa uskutočňovala v spoločnom diele ochrany stvorenia“[\[1\]](#). Preto je manželstvo dobrom „mimoriadnej hodnoty pre všetkých: pre samotných manželov, pre ich deti, pre všetky rodiny, s ktorými sú spätí, pre celú Cirkev, pre celé ľudstvo. Je to šíriace sa dobro,

ktoré priťahuje mladých ľudí, aby s radosťou odpovedali na povolanie k manželstvu, ktoré neustále potešuje a povzbudzuje manželov, ktoré prináša mnohé a rozmanité plody v cirkevnom spoločenstve a v občianskej spoločnosti“[2]. Jedným z týchto plodov je práve formácia *domácej Cirkvi*: domov je prvou školou kresťanského života, kde „sa človek učí trpezlivosti a radosti z práce, bratskej láske, veľkodušnému a opätovnému odpúšťaniu a najmä uctievaniu Boha modlitbou a obetou svojho života“[3].

Muži a ženy nachádzajú v manželstve s Božou milosťou všetko, čo potrebujú na to, aby boli svätí, aby sa stotožnili s Kristom a aby priblížili ľudí okolo seba k Bohu. Je to teda cesta, ktorá, ak sa verne nasleduje, umožňuje očakávať nebeskú slávu a najšť šťastie, ktoré Pán udeľuje na tejto zemi. Je to radosť zlučiteľná s chvíľami obety, ktorá môže posilniť

lásku medzi manželmi a ktorá sa zvyčajne vychutnáva v maličkostiach každého dňa. Ako zdôraznil svätý Josemaría: „Tajomstvo manželského šťastia je v každodennosti, nie v snívaniach. Spočíva v nájdení skrytej radosti, ktorá pramení z príchodu domov; v láskavom zaobchádzaní s deťmi; v každodennej práci, na ktorej spolupracuje celá rodina; v dobrej nálade tvárou v tvár ťažkostiam, ktorým treba športovo čeliť“[4]. V tomto čase modlitby sa môžeme modliť za vernosť všetkých manželstiev a ďakovať Bohu za dary, ktoré nám dal prostredníctvom lásky našich rodičov.

PO ZDÔRAZNENÍ veľkosti manželstva Ježiš vyjadruje hodnotu celibátu. Príťažlivý príklad Pánovho vlastného života ukazuje, že nejde o skeptický či dokonca pohodlný postoj, ako

možno niektorí z tých, čo ho počúvali, naznačovali (porov. Mt 19, 10), ale o Boží dar (porov. Mt 19, 11): výzvu prijímať a odovzdávať nadprirodzený život iným bez sprostredkovania pozemskej lásky. Kto prijme toto povolanie, podobá sa Kristovi, ktorý sa rozhodne nezriekol lásky. Človek žijúci v celibáte dostáva špecifickú milosť, ktorá postupne premieňa jeho citlivosť, aby všetko, čo so sebou prináša život v láske – city, túžby, sny, tvorivosť, vášeň –, dal do služby Bohu a ľuďom okolo seba. Prijatť tento dar „nemôže znamenať zbaviť sa lásky; musí to znamenať nechať sa priťahovať láskou k Bohu a potom sa prostredníctvom dôvernejšieho vzťahu s ním učiť slúžiť aj ľuďom. Celibát musí byť svedectvom viery: viera v Boha sa konkretizuje v tejto forme života, ktorá môže mať zmysel len vychádzajúc z Boha. Založiť svoj život na ňom, zrieknuť sa manželstva a rodiny, znamená prijať a zakúsiť

Boha ako skutočnosť, aby sme ho mohli prinášať ľuďom“[5].

Jednou z charakteristík povolania k celibátu je disponovanosť srdca žiť úplne pre Boha a prostredníctvom neho pre druhých. Celibát tak zakúša tú *velkosť srdca*, na ktorú poukázal svätý Josemaría: „Akokoľvek silno miluješ, nikdy nebudeš môcť milovať dostatočne. Ľudské srdce sa vie nádherne zväčšovať. Keď miluje, trhá všetky putá v *crescende* lásky. Keď miluješ Pána, nebude tvora, ktorý by nenašiel miesto v tvojom srdci“[6].

Takto môže človek obdarovaný celibátom niekoho milovať, aj keď mu to ten druhý neopätuje: stačí mu vidieť, ako človek duchovne rastie, aby mal túžbu, že bude naďalej pomáhať iným. Týmto spôsobom napodobňuje Ježišov spôsob lásky. Počas svojho pôsobenia na zemi nekládol svojej láske žiadne prekážky, ale ponúkal svoju blízkosť všetkým, najmä tým, ktorých

spoločnosť odmietala. Preto aj tí, ktorí prijímajú dar celibátu, sú povolaní milovať a slúžiť všetkým ľuďom, najmä tým, ktorí to v ich okolí najviac potrebujú. Samozrejme, to neznamená, že človekovi s darom celibátu niekedy nerobí ťažkosti zrieknuť sa založenia rodiny alebo prijímania citovej odmeny za svoju odovzdanosť; napriek tomu môže v tejto skúsenosti prázdnoty, prijatej s pokojom a realizmom, nájsť príležitosť a výzvu, aby naďalej živil Lásku, ktorá dáva zmysel jeho odovzdanosti. Napokon, v tejto samote sa človek môže naučiť vnímať aj blízkosť Boha.

VŠETCI ĽUDIA sú povolaní žiť v čistote. Táto čnosť má rôzne podoby v závislosti od povolania, ktoré každý dostal. V každom prípade, či už je človek ženatý, slobodný, v celibáte

alebo ovdovený, čistota „nie je *nie* radostiam a pôžitkom života, ale veľké *áno* láske ako hlbokkej komunikácii medzi osobami, ktorá si vyžaduje čas a úctu, ako ceste k plnosti a ako láske, ktorá je schopná veľkoryso prijímať rodiaci sa nový život“[7]. Týmto novým životom sú pre tých, ktorí majú povolanie k manželstvu, deti, ktoré sú plodom lásky manželov; pre ľudí obdarovaných celibátom sú to osoby, ktorým pomáha rásť vo vzťahu k Bohu a s ktorými uskutočňuje duchovné otcovstvo alebo materstvo.

Čistota umožňuje milovať bez túžby dominovať, vlastniť. V skutočnosti sa hovorí, že opakom lásky nie je ani tak nenávisť, ako skôr vlastnenie: snaha využiť druhého človeka na uspokojenie potreby a vyplnenie vlastnej prázdnoty. Práve toto je žiadostivosť, nereseň, ktorá „považuje všetky dvorenia za nudné, nehľadá tú syntézu medzi rozumom, pudom a

citom, ktorá by nám pomohla múdro viesť našu existenciu. Žiadostivý človek hľadá len skratky: nechápe, že cestu lásky treba prekonávať pomaly a táto trpezlivosť, ktorá zďaleka nie je synonymom nudy, nám umožňuje, aby naše vzťahy boli šťastné“[8].

Láska, ktorú k nám Pán smeruje, je slobodná: dáva nám možnosť dokonca sa mýliť a odmietnuť ju, pretože nechce otrokov, ale deti, ktoré prijímajú jeho lásku, pretože to tak cítia. Čistota nám umožňuje autenticky spoznávať druhých, rešpektovať ich a hľadať ich šťastie; jedným slovom, vytvára vzťah spoločenstva, v ktorom sa tešíme z hľadania dobra druhého človeka. A hoci milovať týmto spôsobom môže byť niekedy nákladné, tí, ktorí sa usilujú žiť túto čnosť, „si uvedomujú, že obeť je iba zdanlivá: lebo ak v živote dokážeme niečo obetovať, oslobodíme sa od mnohých závislostí a budeme môcť, v najhlbšom strede

svojho srdca, vychutnať všetku Božiu lásku“[9]. Keď pocítíme tárchu pokušenia, môžeme sa obrátiť na Pannu Máriu, ako to odporúča zakladateľ Opus Dei: „Matka! — Úpenlivo ju vzývaj. — Ona ťa počúva, vidí, že si možno v nebezpečenstve, a s milosťou svojho Syna ti ponúkne úkryt vo svojom náručí a nežnosť svojho objatia. A tam sa posilníš do ďalšieho boja“[10].

---

[1] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1604.

[2] František, *Príhovor*, 27-I-2023.

[3] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1657.

[4] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 91.

[5] Benedikt XVI, *Príhovor*, 22-XII-2006.

[6] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, VIII. zastavenie.

[7] Benedikt XVI, *Príhovor*, 13-V-2011.

[8] František, *Audiencia*, 17-I-2024.

[9] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 84.

[10] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 516.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/piatok-19-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (01.04.2026)